

været Finanzministeren bekendt, der bevægede ham til selv af egen Drift ved 1ste Behandling at fremhæve, at han vel kunde gaae ind paa, at Loven begrændsedes til kun at gjælde i et vist Tidrum, idet han dog tillige udtalte det Ønske, at dette ikke maatte blive saa kort, at en grundig Erfaring om Lovens Udøvelse og Virkning — hvilken jeg ganske vist indrømmer neppe kan erhverves paa en udtømmende Maade kun gennem een Anvendelse af samme. — ikke derved kunde komme tilstede. Da jeg blev valgt til Medlem af Udvalget, naagtet jeg havde stemt og talt mod Nedsættelsen af et Udvalg, og da Udvalget derhos gjorde mig den Ære at vælge mig til sin Formand, saa var jeg berettiget til deri at see en Tilkjendegivelse af og et Paalæg om at søge at gennemføre, saavidt det stod til mig, en streng Begrændning af Udvalgets Arbejde til det absolut Fornødne. Dette er ogsaa skeet. Jeg tror, at Enhver vil erkende, at de Endringsforslag, der her foreligge, saagodtsom alle i Realiteten ere af en saadan Besskaffenhed, at de kun gaae ud paa en Dydeliggjørelse af en bedre Redaction og en nøiagtigere Angivelse af den Procedure, der skal finde Sted, men at de ikke røre ved en eneste af Lovforslagets Grundsætninger og navnlig ikke røkke det Mindste ved de to Ting, som Finanzministeren i sin Tid fremhævede som dem, hvilke han ansaae som Betingelser for den foreslaaede Lovs Brugbarhed, og for at han idetmindste kunde modtage dem, nemlig at der er indrømmet de af Regjeringen valgte Skattecommissioner en saadan Myndighed, som Lovforslaget indeholder, og at der stilles et saadant Pengebeløb til Finanzministerens Disposition, at han paa Grund af den nævnte Myndighed og støttende sig til dette Pengebeløb tør paatage sig Ansvar for en correct og reiskærdig Gjennemførelse af Loven. De Herrer ville finde, at der ikke er gjort det allermindste Forsøg paa enten at røkke ved Maskineriet og den derved Regjeringen givne Myndighed eller paa at tilvejebringe en Nedsættelse i de Pengemidler, som Finanzministeren har anseet for nødvendige for at kunne paatage sig Ansvar for at faae de heromhandlede omfattende Arbejder forvarligen udførte.

Jeg kan derfor ikke nægte, at jeg er bleven noget overrasket, om jeg end var forberedt derpaa, ved at Udvalgets Fleertals Forslag under Nr. 1 virkelig har mødt Modstand og det en saa stærk Modstand hos Finanzministeren. Hvad der for ham maatte være Hovedsagen, og hvad der, som jeg vil tilføie, maatte være Hovedsagen for enhver som helst samvittighedsfuld Finanzminister under de nuværende Forhold, det indrømmer Lovforslaget ham, saaledes som det vil blive affattet, hvis Udvalgets Fleertals Forslag under Nr. 1 vedtages, idet det giver ham Midlerne ihænde til at faae tilvejebragt det Tilskud til Statens Finantser, som er en aldeles nødvendig Forudsætning for det nu af begge Rigsdagens Afdelinger vedtagne Finanzlovforslag, naardets Vedtagelse da ikke skal kunne betegnes som et i høi Grad leifindigt Skridt. Ganste vist er det nemlig vel muligt, at Regjeringen kan føres endnu et Par Aar uden saadanne extraordinære Tilskud, idet man endnu fra tidligere Tid har en Kassebeholdning, som maafee er noget større end, hvad der ligesom er nødvendigt til de daglige Udgifters Bestridelse. Men ikke desto mindre — det er den Betragtning, der for mig har været den afgjørende, og det er en Betragtning, som jeg alvorlig vil lægge det høie Thing paa Sind — vilde dog det, at leve af de Beholdninger, som vi endnu have tilbage, uden noget extraordinært Tilskud være det Samme paa en Maade, som om vi i vor Statsstyrelse vilde realisere den Regel: „Gød, drif og vær glad, thi imorgen skal Du dø.“ Det, at vedtage et Finanzlovforslag som det, vi nu have vedtaget, uden at regne paa et til de ordinaire Indtægter kommende extraordinært Tilskud for de to Aar, som der her er Tale om, mindst 1 Million Rd. aarlig, vilde være en Maade at lede Finanzernes Styrelse paa, som Rigsdagen, der ogsaa er medansvarlig for Statshuusholdningens Førelse, ikke kunde gaae ind paa, og som, jeg gjentager det, ingen samvittighedsfuld Finanzminister vilde kunne indlade sig paa. For os Alle, men først og fremmest for Finanzministeren, maa det være Hovedsagen, fremfor at faae gennemført et Liebhæberi med Hensyn til enkelte Ideer, at faae Naadighed over de